

trestního zákona o podvodu. — De lege ferenda dal by se poměr obou trojím způsobem upravit, totiž tak, že p o d v o d n o u defraudu by slušelo stíhati buď — *a*) pouze jako podvod, — *b*) pouze jako defraudu, — *c*) jako obojí dle zásad o ideální konkurenci. Alternativa ad *c*) platí, jak známo, v právu rakouském; alternativu ad *b*) uznává spisovatel v souhlasu s panujícím míněním za platnou pro říšské právo německé, dovolává se ustanovení § 2. odst. 2. úvodního zák. k něm. tr. zák., z něhož dovozuje, že norem trestního zákona o podvodu sluší jako práva subsidiárního jen na taková zkrácení veřejných dávek užití, kteréž jako defraudy trestati se nedají. Autor ukazuje na shodu tohoto zákonného stanoviska s názorem lidovým, kterýž defraudu od podvodu vždy přesně rozeznává.

Ve článku »Sonn- u. Festtagsruhe« podává *Rotering* historické vyličení významu dne nedělního a svátečního pro život právní. — Dr. *Stenglein* připojuje pod nadpisem »Der Begriff des groben Unfugs« některé poznámky ku pojednání soudce *Zimmerle* obsaženému v 6. seš. svazku 57. téhož časopisu, v němž probírá se pojem hrubé neplechty § 360. čís. 11. něm. tr. z. vzhledem k jeho historickému vývoji. — Dr. *Ludvík Gruber* uveřejňuje svůj posudek určený pro mezinárodní sjezd »du patronage de libérés« v Paříži o otázce, sluší-li podmíněného odsouzení užití také, pokud jde o disciplinární trestání mladistvých provinilců v polepšovnách, ku kteréž otázce *Gruber* přisvědčuje. — Sešit 3. přináší dále ještě článek Dra. *Arnolda Horna* »Zurechnungsfähigkeit und bürgerliche Freiheit«.

M.

Allgemeine österreichische Gerichtszeitung přináší v 51. ročníku (1900) tyto důležitější články práva trestního se týkající: — —oe— Das englische Gesetz vom 17. August 1894 zum Schutze von Kindern (čís. 4.). — *Hoegel*, Die Wiederaufnahme des Strafverfahrens wegen einer zusammentreffenden Straftat (čís. 11.), ve kterémž článku řeší se zajímavé, avšak toutéž měrou také sporné otázky, jež mohou se naskytnouti, pokud jde o obnovu trestního řízení pro jeden ze dvou neb více konkurujících deliktů, kteréž byly současně předmětem původního procesu trestního. — Ve článku: Rechtswidrige Entziehung elektrischer Arbeit und der neue deutsche Gesetzentwurf (čís. 14. a 15.) kritizuje *Fick* ustanovení dotyčné osnovy, kteráž podána byla, jak známo, říšskému sněmu německému, když judikatura německých soudů se postavila na stanovisko, že neoprávněné využitkování cizí síly elektrické nelze subsumovati pod pojem krádeže dle platného trestního zákona. — O skutkové povaze přestupku kuplířství dle rakouského práva trestního pojednávají *Stooss* a —oe— (čís. 18., 24. a 25.), dospívající přes vzájemně polemický náter dotyčných článků k týmž důsledkům, totiž, že náš trestní zákon v § 512. stíhá kuplířství jako přestupek jen tehdy, provozuje-li se po živnostensku, tudíž ze zjištění (jiného mínění *Lammasch* Grundriss st. 78), a dále že ustanovení lit. *a*) téhož paragrafu vztahuje se též na přechovávání nevěstek policejně zapsaných, tak že trpění bordelů postrádá zákonného podkladu, k čemuž podotýkáme, že v tomto smyslu i konstantní judikatura nejvyššího soudu vyznívá. Pokud jde o obchod s dívkami do ciziny přidává se *Stooss* k názoru *Lammaschovi* (Grundriss st. 47. a 48.), že týž spadá pod ustanovení o loupeži lidí (§ 90. tr. z.). — Ve článcích nadepsaných »Juristische Briefe« pojednává *Benedikt* (v čís. 20., 26., a 40.) o degeneraci, poruchách duševních a epilepsii ze stanoviska práva trestního. — Další zajímavé články podávají: *Muschl*, Beiträge zur Anwendung des Strafverfahrens (čís. 20.), a Der Zusammenhang von Strafsachen (čís. 23.); *Lammasch*, Die Fortbildung des Rechtes parlamentarischer Immunität in Belgien (čís. 22.), a *Kleinwächter*, Sociale Gruppe und Strafrecht (čís. 29., 30., 31., 32., 34.). Několik případů z praxe přestupkové rozbírá *Löffler* v čís. 41. a 45.

V čís. 52. pojednává prof. Dr. *Rosenblatt* (Krakov) o náhradě jako podmínce promlčení zločinu (§ 229. *b*) tr. z.). Proti *Lammaschovi* a *Fingrovi* hájí zásadu, že stačí, byla-li škoda nahrazena před vynesením rozsudku, t. j. nejpozději před tou dobou, než soud se odebere ku poradě o rozsudku

a že netřeba, jak toho žádá zejména Finger, aby náhrada poskytnuta byla prvé, než promlčení zavedením trestního řízení bylo přetrženo. Na stanovisku p. spisovatelem hájeném stála, jak známo, i dosavadní judikatura nejvyššího soudu; teprve posledně v důvodech ku svému rozhodnutí ze dne 7. dubna 1900 (č. 2461 sbírky Manzovy) zdá se, jak p. spisovatel za to má, že tento tribunál zaujal stanovisko poněkud odchylné. Ve případě, o kterýž tu šlo, byla totiž škoda nahrazena obžalovaným teprve mezi poradou porotců. V důvodech rozhodnutí nejvyššího soudu, kterýmž zamítnuta byla zmateční stížnost obžalovaného proti rozsudku odsuzujícímu, praví se, že nelze mluvit o náhradě »podle možnosti« (nach Kräften, § 229. b) tr. zák.), jestliže pachatel, ač zámožný, s náhradou otálel, až při hlavním přelíčení nebezpečí, že bude odsouzen, se stalo iminentním. *Rosenblatt* obraceje se proti tomuto odůvodnění, má rozhodnutí u věci samé za správné, poněvadž v řízení porotním za rozhodnou dobu, do kteréž nejpozději škodu s účinkem vzhledem ku promlčení nahraditi možno, pokládati sluší moment, kdy porotcové se odeberou k poradě. Tento svůj názor odůvodňuje p. spisovatel tím, že dle § 317. tr. ř. porotcům nesluší položit otázku na promlčení, nýbrž soud slyšev strany bez výroku porotců sprostí obžalovaného, má-li na to, že trestný skutek je promlčen. Z toho soudí p. spisovatel, že obžalovaný, nenamítal-li promlčení a nežádal-li za sprostění bez výroku porotců prvé, než tito se odebrali ku poradě o daných otázkách, potom již k tomu práva nemá, poněvadž poradou porotců přerušiti nelze, a jakmile porotcové s výrokem o vině do jednacích síní se vrátí, rozsudek již vyneseno jest a tudíž ku promlčení jako faktu po rozsudku následujícímu přihlížeti nelze.

Naproti tomu sluší uvést, že přece není vyloučeno, že porotcové i po prohlášení již výroku svým ještě jednou k poradě odebrati se musí (řízení moniturní dle § 331. tr. ř.), že výrok poroty není rozsudkem aniž částí jeho, nýbrž pouze podkladem rozsudku, že ku promlčení sluší přihlížeti z úřadu, a že tudíž byla-li otázka o vině porotcům položena a jimi kladně zodpověděna, není to ještě překážkou, aby soud, má-li za to, že nastalo promlčení neb že je tu jiný z důvodů beztrestnosti v § 317. tr. ř. naznačených, chybu ještě napravit a nepřihlížeje prostě k výroku porotců obžalovaného z obžaloby propustil. Tak i judikatura nejvyššího soudu (srv. čís. 558., 1070. sbírky a j.). — Hledíce k tomu máme za to, že p. spisovatel by měl důsledně se stanoviska svého i náhradu danou mezi poradou, ba i po prohlášení nálezu porotců, až do té doby, kdy soudní dvůr se ku poradě odebere, pokud jde o promlčení, za včasnou pokládati. — Ostatně dle našeho mínění nemá uvedené rozhodnutí nejvyššího soudu principiálního významu, jakýž mu p. spisovatel přikládá. Neboť jak v důvodech rozhodnutí toho výslovně se uvádí, řešena především otázka, zdaž obžalovaný podle možnosti úplnou náhradu dal. Otázka tazodpověděna záporně vzhledem k tomu, že část náhrady nebyla složena hotově, nýbrž pouze akceptem uhraze: a, což nejvyšší soud ve shodě s předcházejícími nálezy svými (srv. na př. čís. 1825. sbírky) nepokládá za náhradu plnou. Poněvadž pak obžalovaný otálením s náhradou sám zavinil, že, ač jsa zámožný, v poslední chvíli u hlavního přelíčení celou částku, nemaje právě tolik při sobě, hotově složiti nemohl, nelze tu dle názoru kasačního soudu mluvit ani o náhradě podle možnosti. Hledě k tomu nejvyšší soud, jak výslovně se v důvodech uvádí, ani se nepustil do řešení otázky, zdaž škoda v čas nahrazena byla.

M.

Juristische Blätter, ročník XXIX. (1900). Ve článcích »Das Recht des durch die Strafthat Verletzten auf Ersatz« (v čís. 8.) a »Die Trunksucht als Straffälligkeitsursache in Schweden« (v čís. 46.) rozebírá známý kriminalista pod šifrou — oe — dva posudky podané šestému mezinárodnímu kongresu vězeňskému r. 1900 v Bruselu, a to o prvním předmětu Vilémem Tallackem, tajemníkem společnosti Howardovy v Londýně, o předmětu druhém pak Sigfriedem Wieselgrenem generálním ředitelem švédských trestnic. — Major-auditor *Korwin-Dzbański* podává ve článku: Ein Blick auf unsere Militärjustiz